

Kedves Olvasóink, Támogatónk!

Ismét közeledik az év vége, a számadások és a mérlegkészítések ideje.

Tavaly ilyenkor támogatóink segítségét kértük, mivel még több mint egy millió forint hiányzott kiadásaink fedezésére. Végül ezzel a hiánnyal zártuk az évet, ami komoly átgondolásra indított bennünket, hiszen ekkora hiánnyal nem lehet változatlanul tovább folytatni szolgáltatunkat. Ugyanakkor az elmúlt években már minden takarékoskodási lehetőséget kihasználtunk. Bármilyen további költségcsökkentés szolgálatunk leépítését jelentette volna. Mielőtt azonban erre sor került volna, Isten különös gondviselését tapasztaltuk meg: teljesen váratlanul egy támogatónk egy összegben befizette a 2013-as év költségvetési hiányát! Ezzel az elmúlt évünk „egyensúlyba jött”, s ezáltal Isten bátorítását tapasztalhattuk meg, hogy továbbra is fenn akar tartani bennünket. Persze még továbbra is ott volt a kérdés: mi lesz idén? Úgy tűnik azonban, hogy Isten gondoskodik idei szükségeseinkről is, mégpedig úgy, hogy időközben lehetővé vált Krisztina nyugdíjazása. Ami azt jelenti, hogy bár szolgálatát tovább folytatja Zambiában, bérének kifizetése nem terheli a továbbiakban az Alapítványt. Biztosítását, lakhatását, utazásait, a munkájához és szolgálatához kapcsolódó valamennyi kiadását továbbra is az Alapítvány fedezi, ez azonban reménység szerint megoldható lesz. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy ezzel a változással jelenleg (ha a támogatások nem csökkennek) tovább tudjuk folytatni változatlanul szolgálatunkat, s Alapítványunk működőképes marad.

Mindezekben imameghallgatást és Isten csodálatos megoldásait látjuk, amiért nagyon hálásak vagyunk!

Ugyanakkor nemcsak Istennek vagyunk hálásak, hanem minden támogatóknak is, akik akár imádságban, akár anyagiakban, vagy fordítással, lektorálással, újság-

Tartalom

Impact csoportok – Lőrincz Zsanett beszámolója . . .	2
Újra Zambiában – Dr. Keszi Krisztina beszámolója . . .	3
Aktuális téma: 100 %!	4
Németország: Interkulturális csoportok	5
Spanyolország: Tanulunk Istenben bízni	6
Zambia: A nehézségek ellenére is...	7
Oroszország: Történt már valami?	8
Japán: Az erőforrás	10
Franciaország: Mindent bele!	11
Pápua Új-Guinea: 100 éve 100 százalékosan	12
Malawi: 100 százalék, hogy Isten megváltoztalt! . . .	14
Malawi: Száz százalékosan az igazságért!	15

csomagolással, bélyegekkel, szervezéssel segítik misszióinkat. Kívánjuk, hogy minden támogatónk megtapasztalja áldozatvállalása közben a szolgálat örömét, és Urunk gazdag áldását! Szeretném most is jelezni, hogy missziói szolgálatunk erre a közös áldozatvállalásra épül, s csak ezzel az összefogással működik, ezért minden támogatónk munkatársunknak tekintjük! De, ami még fontosabb, függetlenül támogatásunk módjától, ebben a szolgálatban mindannyian „*Isten munkatársai vagyunk*” (1Kor 3,9)! Misszióink az Ő missziója, melynek alapja Jézus missziója, aki engedelmes küldöttként, misszionáriusként jött a Földre, hogy halálával és feltámadásával elvégezze megváltásunkat. Minden, amit mi teszünk ennek a missziónak, Isten helyreállító munkájának a folytatása. Kiváltság, hogy Isten munkatársai lehetünk!

Isten adjon áldott, örömteli ünnepi készülődést és emlékeztetést Urunk földre jövetelére!

Sípos Alpár Szabolcs
Kuratótiumi elnök

Utazási lehetőség Liebenzellbe

A jövő évben is szerveződik egy csoport, amelyik Bad Liebenzellbe (Németország) utazik, hogy részt vegyen a Misszió nagy pünkösdi ünnepén (2015. május 24–25.). Az utazás célja, hogy a résztvevők személyesen is átéljék ezt a nagyszabású rendezvényt, ahol a csendesnapok keretén belül – többek között – ünnepélyesen fogadják a hazatérő misszionáriusokat és kiküldik az újakat. De lehetőség nyílik majd arra is, hogy megismerjék az úgynevezett missziói hegyet, a misszió központját (főiskola, missziói múzeum stb.) és a környék egy-két érdekességét.

A tervek szerint a csoport május 23-án reggel indul bérelt autóval/busszal (létszámtól függően), és 27-én este érkezik haza Budapestre. Kinn a szállás, az étkezések, illetve az előadások és a programok tolmácsolása biztosítva lesz. Az előzetes számítások szerint az utazás teljes költsége (útiköltség, szállás, étkezések) kb.: 60 000.– Ft/fő. Aki szívesen csatlakozna az utazókhoz, kérjük, hogy 2015. február 28-ig vegye fel a kapcsolatot Csapkovics Bertalannal a 06-30-757-1873-as telefonszámon, vagy e-mailben a csapkovicsb@gmail.com címen. Ő egyeztet a további részletekről a résztvevőkkel.

„Mert veled vagyok, megőrizlek téged, akárhová mégy” (1Móz 28,15a).

Kedves Testvérek!

Szeretnék bemutatkozni: Lőrincz Zsanett vagyok, 22 éves. Nyíregyházáról származom, és ha Isten is úgy akarja, konduktor-tanító leszek. Jelenleg Németországban szolgálok Monbachtalban, ami Bad Liebenzelltől mindössze három kilométerre fekszik. Nyolc hónapra érkeztem ide mint az Impact-misszionáriusok csapatának egyik tagja.

Mi is az IMPACT?!

A Liebenzelli Misszió a németországi fiatalok között is aktívan munkálkodik. Két fő területen fejlesztik a szolgálatot: egyrészt a tiniket szeretnék bevonni a misszióba, másrészt pedig az idősebb fiatalokat. Ez utóbbi korosztálynak találták ki az Impact missziós gyakorlatot. Az Impact a 18 és 24 közötti fiatalokat célozza meg, és rövid távú (3–11 hónapos) missziós szolgálat lehetőségét kínálja nekik a világ számos pontján, többek között például Kanada, Ecuador, Malawi, Oroszország, Banglades, Japán, Franciaország különböző részein, valamint most először Németországban is. Az egyes országokban más és más szolgálatot végzünk, de elsősorban gyermekek és fiatalok között tevékenykedünk. Legfőbb feladatunk az, hogy megéljük keresztyénységünket, illetve hirdessük a jó hírt: Jézus Krisztus a bűnösökért halt meg a kereszten; aki hittel és bűnbánattal fordul hozzá, az bűnbocsánatot kap, és új életet kezdhet vele. Így már egészen fiatalon eszközök lehetünk Isten kezében az evangélium hirdetésében.

Tudomásom szerint jelenleg kilenc Impact-csapatban közel ötven fiatal szolgál vagy kezdi meg hamarosan a szolgálatát nyolc országban.

Impact-Team Németország

A mi csoportunk egyben az első nemzetközi csapat és az első Impact-Team, amelyik Németországban szolgál. A csapat tagjai négy országból érkeztek ide, a Fekete-erdőbe: Daniela Paspuezán Ecuadorból, Annette Semle Németországból, Ana Clinci Vasile Spanyolországból és én Magyarországról érkezünk ide a Fekete-erdőbe szolgálni.

Monbachtalban van egy Keresztyén Vendégház és Konferencia Központ, ahova iskolás csoportok, családok, valamint idősek érkeznek pihenni, kapcsolódni. Igen sokrétű feladatokat látunk el: különböző programok szervezésében és lebonyolításában segítünk, amelyeket iskolásoknak, családoknak, gyülekezeteknek, keresztyén csoportoknak szerveznek. Ezek közül az egyik pl. a Nagyszülők és unokák hétvégéje. A fiataloknak főként workshopokat [műhelymunka] szervezünk, ahol a program lehet például hajóépítés, majd evezés a folyón. A programok végeztével irányított keresztyén témájú beszélgetések zajlanak. A témák kiválasztása függ a csoport életkorától és attól is, hogy a fiataloknak milyen a kapcsolatuk Istennel. Ezenkívül más német gyülekezetekben is végzünk szolgálatot: pl. ifjúsági hétvégéken

drámajátékokat, jeleneteket, történeteket adunk elő. Mivel a Monbachtalban dolgozó fiataloknak szervezett ifjúsági órákat a mi lakásunkban tartjuk, a mi feladatunk az is, hogy hívogassuk az embereket az alkalomra. Mivel a misszió október elsejével indult el, most még csak nagyon formális tájékoztatást tudok adni a szolgálatról. A későbbiekben azonban biztosan tudok már részletesebb beszámolót írni mindarról, ami itt zajlik.

Hogyan kerültem kapcsolatba az Impact-tel?

2012-ben, a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány Kuratóriuma által szervezett csendesnapon hallottam először az Impact-szolgálatról. Istennek nagyszerű humorérzéke van, mert arra a napra az unokatestvéremet kísértem el, aki érdeklődött a szolgálat iránt. Most, két évvel később mégis úgy alakult, hogy ő maradt Magyarországon, és én jöttem Németországba. Tavaly, amikor imádkoztam azért, hogy Isten mutassa meg szolgálati helyemet, kaptam egy e-mailt, amely erről a misszióról szólt. Ezután elkezdtem imádkozni azért, hogy az Úr mutassa meg, kell-e jelentkeznie ide. Nem kis izgalommal vártam a választ, hiszen tudtam, amennyiben Isten azt mondja, igen, akkor egy új nyelvet kell megtanulnom kevesebb mint fél év alatt, és passzíváltatnom kell magam a főiskolán stb.

Nem sokkal később, az EKE (Evangélikusok Közössége az Evangéliumért) egyik ifjúsági hétvégéjén kaptam ezt az ígét: „Mert veled vagyok, megőrizlek téged, akárhová mégy” (1Móz 28,15). Ezután jelentkeztem. Sokáig vívódtam, hogy vajon tényleg ezt az utat adja-e nekem Isten, és ha igen, hogyan fogom finanszírozni, hogyan fogok egy új nyelvet megtanulni. Az is foglalkoztatott, hogy egy évvel később fejezem csak be tanulmányaimat... Isten viszont türelmesen várt. Amikor kételkedtem, mindig volt valami, amivel megerősítette, hogy igen, ezen az úton kell járnom. Ittlétem alatt máris megtapasztaltam Isten közelségét, áldásait. Bár nehéz egy idegen országban élni, amelynek a nyelvét csak most kezdtem el tanulni, és nem könnyű olyan emberekkel együtt lakni, akik más kultúrából jönnek, mégis jó megtapasztalni, hogy SOHA-SEM VAGYOK EGYEDÜL. Isten mindig velem van, és ad mellém olyan testvéreket, akikkel együtt mondhatom: IGEN, AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL, és mindenkit vár!

Szeretettel: *Lőrincz Zsanka*

2014.10.08. Monbachtal

Köszönjük, ha imádkoznak azért, hogy

- küzdhessük az együttélés nehézségeit;
- jó testvéri kapcsolat alakuljon ki közöttünk;
- Isten kezében jó eszközök lehessünk a szolgálatok során;
- a gyermekek és a tinik nyitottak legyenek Isten Igéjére;
- egyre jobban elsajátítsam a nyelvet.

Ha szeretne havonta körlevelet kapni a szolgálatunkról, kérem, írjon erre az e-mail címre: zsanett.lorincz@gmail.com

Újra Zambiában

Az afrikai Ebola-járvány ellenére nem volt kérdés a szívemben, hogy jöjjek, ne jöjjek, hiszen az Úr még nem mondta, hogy abbahagyhatom az itteni szolgálatot.

Jellemző Isten gyengéd, atyai szeretetére, hogy anélkül, hogy kértem volna, újra mélyen megerősített abban, hogy itt akar látni engem. Jó volt ezzel a bizonyossággal visszaérkezni Zambiába, hogy nem egyedül jövök, hanem Ővele.

A klinikán az orvosi munkát tovább végzem, ami önmagában nagy kihívást jelent. Nem könnyű, de egyáltalán nem haszontalan. Egyre jobban látom, mit akar Isten tanítani nekem. Az Úr Jézus Krisztus az Ő Lelke által a szívemben él; örök életem van. Ő énbennem. Amit viszont mostanában hangsúlyoz nekem, hogy én pedig maradjak Őbenne. Ne engedjem, hogy a derű, öröm, békeség a napi teendők között eltűnjön a szívemből. Ne emberekre, körülményekre nézzek, ne bosszankodjak, hanem gyönyörködjem Benne! Tanuljak meg BENNE MARADNI, BENNE ELREJTETT ÉLETET ÉLNI, egyre inkább „KRISZTUSIVÁ” válni. Mert az az igazi áldás és segítség az emberek számára, ha az én életemen keresztül ŐVELE TALÁLKOZHATNAK.

Ez persze nem könnyű. Többször előfordult, hogy nem volt nővér, sok-sok ígélet után sem. (Papíron 20 van!) De újra és újra átélhetem, hogy Isten ott van velem, tud mindenről. Van hatalma bármikor segíteni, ha Ő azt úgy látja helyesnek. Kipótolta a hiányt olyan formán, hogy éppen most voltak itt tanuló-nővérek egy Kasama melletti magán-nővériskolából.

Az ő betegekkel való törődésük, segíteni akarásuk viszont példaszerű volt. Öröm volt velük dolgozni, de az egy hónapi gyakorlati idő után visszamentek az iskolába.

Sajnos a klinikán a többszöri cserék, ígérek ellenére sem történt eddig semmi pozitív változás.

Körbejártam a gyülekezeteket is, mert szerettem volna látni, hogy haladt a lelki munka távollétem alatt. Leellenőriztem a kölcsönkönyvtárakat. Ennek eredményeként arra az elhatározásra jutottam, hogy mivel ez az európai jellegű könyvtár itt nem igazán működik, megpróbálom átszervezni olyanra, ami jobban megfelel az itteni viszonyoknak. A vasárnapi iskolai munkát is ellenőriztem. Mungwiban és Ngululán jobb, Itintiben és Mulilóban rosszabb helyzetet találtam. Csangában újra váltás történt.

Otthonlétem alatt a Mungwi baptista gyülekezet elbocsátotta a lelkipásztort, mivel a munkája nem volt megfelelő. Jelenleg a presbíterek vezetik a gyülekezetet és látják el a szolgálatot az erdei szórvány-gyülekezetekben is, szervezeten és hűségesen. Miközben meglátogattam a különböző gyülekezeteket, szomorúan láttam Csangában és Itintiben is, hogy a templomépítés elakadt, még mindig nem fejezték be a megkezdett templomot, még mindig nincs tető alatt, pedig az esős évszak már itt van. A közösségben és a személyes életekben is látni ugyanazt a problémát, hogy nagy lendülettel elkezdenek valamit, aztán a dolog félbe szakad, mert nem számítják fel a

Érik a banán

Növekszik az ifishimu, amit az itteniek majd zsákokba gyűjtenek. Annyi fehérjét tartalmaz, mint a tej!

toronyépítés költségeit. Utána pedig várják, hogy valaki majd segít, elvégzi, befejezi a munkát helyettük.

Persze mielőtt bárki gyorsan ítélnéze felettük, előbb nekünk magunknak kell Isten világosságába állni, mert az otthoni keresztyén életvitelen is lenne mit változtatni. Amíg ugyanis az itteniek készek arra, hogy vasárnaponként akár 10–15 km-t is gyalogoljanak azért, hogy az Isten házába menjenek, odahaza gondot jelent eljutni egy lelki alkalomra, ha az egy kis áldozatba kerül és utazni kellene akár busszal vagy vonattal. Európában pedig egyre jellemzőbb a kényelmessé tett, „kiszélesztett keskeny út”. Természetesen megszélesített keskeny út nem létezik. A keskeny út keskeny! Itt és odahaza is. És azon járni, Krisztust követni, az mindig áldozatvállalással jár. Viszont a keskeny út nagy ajándéka, hogy az Úr Jézus Krisztus ott van! Velünk van. Ő az, Aki kárpótol bennünket a nehezekért, lemondásért, áldozatvállalásért. Bárhol legyünk a világon, bármilyen körülmények között is, kegyelem és tisztesség az Úr Jézus Krisztust szolgálni. Olyan nagyon kicsiny az, amit mi adhatunk vissza Istennek hálából, szeretetből az Ő nagy Ajándékáért, az értünk testet öltött és kereszthalált halt Krisztusért! Végezzük hát a magunk kicsi feladatát, hűséggel!

Áldott karácsonyi ünneplést kívánok, ŐVELE!

Hálás vagyok Istennek...

1. karácsonyi ajándékáért, az Úr Jézus testet öltéséért;
2. az Úrnak való szolgálat lehetőségéért, a naponta kapott erőért;
3. a magyar testvérek imádságáért, áldozatvállalásáért;
4. a zambiai testvérek, gyerekek örömeért, amikor újra találkozhattunk;

dr. Keszi Krisztina

5. a Zambiában szolgáló misszionáriusokért, a jó testvéri kapcsolatokért;
6. a tanuló nővérek munkájáért;
7. a betegektől kapott szeretetért.

Imádkozzunk, hogy...

1. minden helyen legyen hűséges vasárnapi iskolai munka;
2. Csangában és Itintiben be tudják fejezni a templomépítést a nagy eső megérkezése előtt;
3. az esős évszak okozta akadályok ellenére elkészüljünk a karácsonyi próbákkal, előadással;

4. minél több kölcsönzött könyv visszakérüljön a kis könyvtárakba;
5. a gyülekezet presbiterei továbbra is hűségesen végezzék munkájukat, Isten küldjön jó, hűséges új lelkipásztort.
6. Végül imádkozzunk az országban előállt új helyzetért! A zambiai elnök néhány napja hunyt el. 90 napon belül választások lesznek. Imádkozzunk nyugalomért és a szegényeket szerető, támogató új elnökért.

Testvéri köszöntéssel:
dr. Keszi Krisztina

Kedves Olvasóink!

100%!

Amikor ezt a jelet használja valaki, annak a meggyőződésének akar hangot adni, hogy a minőség, a megbízhatóság és a bizalom mindenben döntő fontosságú. Nem csoda hát, ha bankok, cégek és gyártók is szívesen használják népszerűsítő reklámkiadványaikban. Persze az már más lapra tartozik, hogy a termékekre, ill. szolgáltatásokra valóban érvényes-e, amivel az ügyfeleket csalogatják. De legalább a szlogen egyértelmű, ha más nem is!

Misszionáriusainkat arra kértük, hogy írják meg, ők mit értenek 100% alatt. Az eredmény egy *Világmisszióra* buzdító reklámkiadvány lett. A beérkezett cikkek olvasása közben egyfajta lelki széllökést élttem át. Pontosan attól éreztem növekvő hálát és csodálatot az Úr Jézus iránt, hogy a kihívások és próbák, illetve a mögöttük álló emberek annyira különbözőek.

- 100 százalékos isteni odaadás – Erről Michael Eckstein ír Franciaországból, miközben csodálja Isten gondoskodó szeretetét.
- 100 százalékot! – Gretel Ruoff missziós nővér egy japán gyülekezeti tagjukról küldött cikket, akinek az élete nem könnyű, de kiteljesedett élet.

- 100 százalékosan! – Malawiból érkezett Tobias és Sarah Müller beszámolója Charles Bomaniról, aki fontos döntés elé kerül: Isten vagy a pénz?
- 100 százalékosan az igazságért! – Michael Volz révén szót kap Chimangeni is Malawiból, aki hatalmas szabadítást tapasztalhatott meg.
- 100 éve 100 százalékosan! – Simon és Yvonne Herrmann abba enged betekintést, hogy miért van okuk ünnepelni Mánuszon.
- 100 százalékos, hogy igen! – Matthias és Lena Schindler Oroszországból arról ír, hogy a szerény kezdetek ellenére is tudnak örvendezni, mert a vetés egyszer kissarjad.
- 100 százalékos! – Johannes Schaber atyai jó barátja, a zambiai Godfrey Mambwe példáját hozza elénk, aki 100 százalékosig rábízta magát Istenre.

Kívánom, hogy a kedves Olvasó ámulattal csodálja a mi nagy Istenünket, akinek a szeretete, hűsége, jelenléte, igazsága, világossága, az ajándékai és az ígéretei mindig meghaladják a 100 százalékot! És az a kedves Olvasó életére éppen úgy igaz!

Egy csodálatos szívvel jövő üdvözléssel:

Martin Auch
Martin Auch,
missziós igazgató

A pókokskáról és az interkulturális ifjúsági munkáról

Régóta foglalkoztat Eric Carle meséje, melynek címe: *A pókocskák csak sző és hallgat*. A történetben a kis pók kitartóan szövi hálóját, miközben több állat is megjelenik, mert szeretnének valamit együtt csinálni a kis pókkal. Ám a pókocskák minden alkalommal ugyanúgy reagál: *A pókocskák csak sző és hallgat*. Így sikerül is estig megszönie a hálót. Utoljára jön a kakas, aki a pókkal együtt szeretne megfogni egy legyet. A légy azonban már ott vergődik a pókocskák hálójában.

Noha minden állat jó ötlettel állt elő, a pókot semmivel nem tudták eltéríteni. Tudta, mit akar, és mi neki a fontos. Bizonyára sok jót élhetett volna át, ám a végén zsákmány nélkül maradt volna.

Ez a történet mindig elgondolkoztat. Akárcsak a póknak, nekünk is számos lehetőségünk lenne sok helyen és sokféleképpen belevetnünk magunkat a szolgálatba. Két éve dolgozom már hazámban, Németországban bevándorlók között, és látom a rengeteg munkaterületet: különösen a menekültek között nagy a szükség. Ezek az emberek jó szívvel fogadnak mindenkit, aki igazán szeretne nekik segíteni, és szeretne velük kapcsolatba kerülni. Aztán működik egy Korán-iskola a környékünkön, ahol már jó néhány ismeretségünk kialakult. Továbbá nemzetközi istentiszteleteket is tartunk, amelyeken tevékeny részt vállalok. Végül pedig régóta szívemen viselem a bevándorlók családjából kikerülő főiskolásokat és szakmunkás tanulókat, akiket a gyülekezetek egyáltalán nem szólítanak meg.

Amikor beálltam ebbe a munkába, szinte mindent kész lettem volna magamra vállalni. Azt gondoltam, Isten sok különböző területen akar használni. Ám ahogyan a munka egyre inkább kiszélesedett, annál gyakrabban kellett feltennem magamnak a kérdést: Kiért is vagyok én itt tulajdonképpen? Hogyan kerülhetnék közelebb ezekhez az emberekhez? A sok-sok szükség és követelmény közepette mi is az én feladatom pontosan?

És egyszer eljött a pillanat, amikor tudatosult bennem: ha valóban a mu-

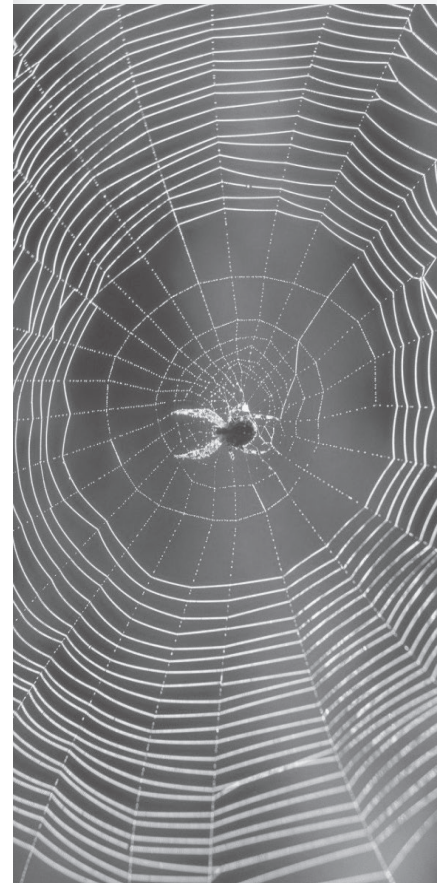
zulmán fiatalokhoz szeretnék közelebb kerülni, akkor minden erőmmel rájuk kell összpontosítanom. Ha azt akarom, hogy a „hálóm” növekedjen, csak azzal kell foglalkoznom, tehát sok jó ötletet és lehetőséget el kell engednem. Mindig nagy kihívás, hogy valami mellett elkötelezzem magamat. Ezért ezt a döntést sem egyik pillanatról a másikra hoztam meg, hanem sok vívódás, kételkedő el-lankadás és elszánt felbuzdulás után, és ez idő alatt sajnos hamis reményeket is tápláltam némelyekben, mert azt látták, hogy az ő szolgálatukhoz is kész vagyok csatlakozni.

Mostanra eldőlt bennem, hogy az ifjúsági munkával kell foglalkoznom. Kötetlen keretek közt találkozunk a fiatalokkal, együtt zenélünk és a magunk szerette zenével fel is lépünk. Eddig még mindig nyílt lehetőségem arra, hogy Istenről beszéljek nekik. Ez örömmel, de nem kevés izgalommal is eltölt.

Hosszú folyamat volt, mire mindez letisztult bennem. Persze ez nem azt jelenti, hogy ezentúl szemellenzöt veszek fel, és csak egyetlen egy ügy mellett kötelezem el magamat. Nem teljesen tehetem azt, amit a pókocskák, hogy egy valamire rácsavarodom és hallgatok. A mi életünk sokkal inkább egy zsonglőr életéhez hasonlít, aki előtt több labda hever, mint amennyit fel tudna venni. Éppen ezért olyan fontos, hogy ne veszítsük el a „fonalat”!

Hogy mi ez a fonál? Pál így ír az 1Korinthus 14,1b-ben: „Törekedjétek a szeretetre!” Itt a kör, vagy ha úgy tetszik, a „pókháló” be is záródik. A szeretet dönt a másik mellett, kiválasztja, előnyben részesíti, hordozza a másikat, és ragaszkodik a másikkal. Isten is pontosan így tett velünk. Ha már nem tudjuk magunkat elkötelezni körülöttünk élő emberekért, akiknek Istenre van szükségük, lehet, hogy sok területen fogunk buzgólni, és sok mindent átélünk, mégis keveset fogunk elérni. Látszólag sokat markolunk, mégis keveset fogunk.

Christian

Tudta-e, hogy Németországban jelenleg a 15 és 25 év közötti fiatalok egy negyede bevándorló családokból jön?

 Imádkozzunk, hogy a misszionáriusok sok muzulmán fiatalot megnyerhessenek Krisztusnak!

Spanyolország:

Tanulunk Istenben bízni

A krízis következménye

Gisela Pfeffer missziós nővér 1996 óta végez missziói munkát Spanyolországban. Először az ország déli részében, majd Madridban, egy konferenciaközpontban szolgált. Jelenleg Grao de Castellónban a női munkát építi.

Spanyolországot különösen is érzékenyen érintette a gazdasági válság. Az utóbbi években nagyon sokan ellehetetlenültek. Imádkozzunk azért, hogy a keresztyén gyülekezetek bizalma megerősödjön Isten iránt, és tevékeny szeretetük nyomán minél több ember szíve nyíljon meg Isten előtt.

Amikor emberekkel beszélgetek, sokan mondogatják: Tengo mucha fe! – azaz: Nekem nagy a hitem! Ám amikor megkérdem, hogy miben vagy kiben is hisznek, akkor elég ködös válaszokat kapok. Hát igen... Tulajdonképpen miben is áll a mi hitünk? Mit is szeretnénk a körülöttünk élőknek átadni?

Ide leírhatnám az Apostoli hitvallást ezzel a záradékkal: Igen, én ezt hiszem! Mégis, ha ezt a hitvallást igenlem ugyan, de semmilyen hatása nincs az életemre, akkor ez édes kevés! Ha meg vagyok győződve arról, hogy a Jézus Krisztusba vetett hitért bűnbocsánatot és örök életet kapok, akkor bevonom Őt a mindennapjaimba, és másként élek! És ha tudom, hogy Ő a körülöttem élő embereket ugyanúgy szereti, ahogyan én azt tapasztalom, akkor igyekszem ezt a tényt velük is megismertetni, hogy ők is személyes kapcsolatba kerülhessenek Istennel. A mi gyülekezetünk Grao de Castellónban kicsi ugyan, de járnak hozzánk olyan emberek, akiknek megvan már ez a személyes kapcsolatuk az Úr Jézussal, és hitüket a hétköznapiakban is megélik. Azon fáradoznak, hogy Jézus Krisztust mások is személyesen megismerjék.

Ott van például Olga. Az orosz kommunizmusban nőtt fel, és teljes bizonyossággal vallotta, hogy Isten nem létezik. Néhány évvel ezelőtt egy fiatal nő a gyülekezetünkben megismerkedett velem, és az ismeretségből barátság lett. A fiatal nő bizonyosságot tett neki Jézus Krisztusba vetett hitéről, és meghívta Olgát a gyülekezeti alkalmakra. Olga néha-néha el is jött. Közben elkezdte átgondolni Istenről alkotott elképzeléseit. A hit palántája szép lassan elkezdett növekedni a szívében. Nehéz időket élt át: megrágalmazták, zátonyra futott a házassága, a fia az apjához került, elveszítette az állását, anyagi nehézségei adódtak stb. Néha hónapokig nem láttuk az istentiszteleten... sokszor azért nem, mert alkalmi munkája adódott, amelyet pont vasárnap kellett végeznie. De egyszer csak meglehetősen rendszeresen felbukkant. Sokat beszélgettem vele, és így derült ki, hogy megtanulta rábízni magát

Istenre, és tőle várni a segítséget. Azt is tanulja, hogy miként bocsásson meg azoknak, akik megnehezítették az életét.

De említhetném Jozefát is, aki spanyol. Régebben buzgó tagja volt a katolikus gyülekezetnek, és minden évben beteg embereket kísért el Lourdes-ba [lurd], zarándokútra. Az egyik gyülekezeti tagunk meghívására, egy barátnőjével együtt elkezdett járni a szerdai alkalmunkra. A mi személyes hangvételű, kötetlen imádságaink nagy hatást gyakoroltak rá. Mindig imádkoztunk a betegekért, konkrét személyek családi és személyes gondjaiért, illetve olyan emberekért, akik még nem ismerik Jézus Krisztust mint személyes Urukat és Megváltójukat. Tavaly novemberben, egy női csendesnapon megértette, hogy ő is egy elveszett juh, akit a Jó Pásztor keres. Jozefa aznap engedte magát megtalálni, és rábízta az életét Jézus Krisztusra. Ezt a lépést nagy felszabadulásként élte meg. Azóta a személyes hit útján jár, és tanul Istenben bízni minden helyzetben. Már tudja, hogy Jézus Krisztus az egyetlen út Istenhez (Jn 14,6).

Ez csupán két példa arra, hogy emberek hogyan kerestek tudatosan vagy tudattalanul egy biztos kapaszkodót az életükben. De vannak még sokan, akik – főleg a világban tapasztalható bajok láttán – elkezdik keresni a maradandó értékeket, mert az élet törékeny és múlandó dolgai között valami biztos támaszra vágnak. Ezért szeretnénk arról a Valakiről bizonyosságot tenni, akinek még akkor is van ereje és lehetősége segíteni, amikor az áradások vagy a földrengések házakat döntenek romba, ahogyan ez nemrégiben Lorcában történt; vagy amikor a gyermekek és az unokák kénytelenek a nagyszülők nyugdíjából megélni, mert minden munkaképes családtag munkanélküli; vagy amikor egy család feje fölött ott lebeg a kilakoltatás réme, mert hónapok óta nem tudják fizetni a lakbért. És nagyon örülünk, ha láthatjuk, hogy Isten itt is, ott is beavatkozik emberek életébe.

Így történt Federico esetében is, aki gyülekezetünk egyik idős tagja. Amikor az orvosok elolvassák a kórtörténetét, hitetlenkedve csóválják a fejüket, mert nem értik, hogyan lehet még életben valaki, akinek

ennyi egészségi problémája van. Nemrég kórházba kellett vinni, mert járni is alig tudott. Egy antibiotikum újra talpra állította, de a veséjén felfedeztek egy gyanús, fekete foltot. Az orvosok, mielőtt nyilatkoztak volna, újabb vizsgálatot rendeltek el. Eközben a gyülekezet imádkozott Federicóért és a feleségéért. Mire eljött a vizsgálat ideje, a foltból már semmi sem látszott!

Isten Igéje és az imádság zsinórmérték, segítség és vigasz minden élethelyzetben. Ezt az örömhírt még sokaknak meg kell hallaniuk. Arra szeretnénk bátorítani az embereket, hogy bízzák rá magukat Istenre, és Castellón tartomány fiatal gyülekezeteiben gyakorolják is, mit jelent hitben élni.

Gisela Pfeffer

Zambia:

A nehézségek ellenére is...

Este kilenc óra van Zambiában, a bozótos szavannán található *Fiwale Hill* Bibliaiskolában. Itt, az Egyenlítő közelében már két és fél órája sűrű sötétségbe borult a vidék, és a csillagos égbolt mintha karnyújtásnyira lenne. Miközben odakint zeng az éjszakai tücsökzene, feleségemmel, Sabinevel fáradtan üldögélünk a nappaliban egy mozgalmas nap után, és olvasgatunk. A korai naplementének köszönhetően gyermekeink már jó mélyen alszanak.

Amikor váratlanul megszólal a mobilom, ismét felpezseg körülöttünk az élet. – Hallo, Johannes! Át tudnál jönni hozzánk autóval? Esther megint rosszul van. Már egy ideje olyan fájdalmi vannak, hogy a földön fetreng, és láthatóan nem kap elég levegőt.

Magamra kapom a pulóveremet, fogom az elemlámpámat, és elviharok a szomszédjainkhoz. Nagyon remélem, hogy lesz még valaki a klinikán, és kapunk segítséget. Amint közeledem, a fényszórók fényében három alak tűnik fel: Godfrey Mambwe [godfri], iskolánk igazgatója és Agnes, a felesége 19 éves lányukat támogatva jönnek ki a házból. Esther súlyos vérszegénységben szenved.

Valamivel később Godfrey-vel már a klinika egyik padján várakozunk a félhomályban. Esthert bent vizsgálják. Édesanyja mellette van. Nem sokat beszélünk. Magunkban imádkozunk Estherért. A nyitott ablakon át halljuk, hogy a lány lassanként megnyugszik, mert a fájdalomcsillapító, amit kapott, hatni kezd.

Mambwéék többek nekünk egyszerű kollégáknál. Annak ellenére, hogy majdnem 20 évvel idősebbek nálunk, és teljesen más kulturális közegből jövünk, a közös munkával eltöltött évek során kölcsönös bizalom és megbecsülés alakult ki bennünk egymás iránt. Hányszor magyarázta nekem Godfrey nagy türelemmel a kulturális, egyházi vagy politikai összefüggéseket, és a lelkészképzés megfelelő útjait is együtt kerestük. Ő pedig milyen hálás volt, amikor újra meg újra megmutattam neki valamit a számítógépén, cukormentes kekszet szereztem neki, mert cukorbeteg, vagy intézkedtem, amikor meghibásodott házukban a vízvezeték.

Godfrey egy állami iskolában tanított, de aztán világosan megértette, Isten azt akarja, hogy feleségével együtt kapcsolódjanak be egy bibliaiskola munkájába. Egyébként ötvenes évei derekán jár. Ebben a korban Zambiában már nyugdíjba mennek, mert a férfiak várható élettartama alacsonyabb. Ha továbbra is tanárként dolgozott volna mint közalkalmazott, most magas végkielégítést kaphatna a nyugdíjpénztártól. Néhány kollégája, akik hozzá hasonlóan iskolavezetői pozícióból mentek nyugdíjba, a pénzen földet, házat, teherautót vettek, és földművelő gazdaként indították be kései, „második karrierjüket”.

Miközben a gyengén megvilágított váróban ülünk, arra gondolok, hogy Godfrey és Agnes példaképek előttem, mert a mindennapok kihívásai közepette mindig Istenbe vetik bizalmukat. A második lányuk, Nancy [nenszi] a fővárosban, Lusakában tanárnak tanul. A Mambwe házaspár bibliaiskolai havi fizetése nagyjából Nancy albérleti díjára, az étkezési költségeire és a tandíjára elegendő.

Ezért Agnes és Godfrey a Bibliaiskola mellett még a földjeiken is keményen dolgoznak, hogy a megtermelt kukoricából, szójababból, káposztából és görögdinnyéből még egy kis bevételhez jussanak.

– Hát igen, a pénz nálunk csak átutazó vendég – mondta egyszer mosolyogva Godfrey a rá jellemző humorral. Szívesen tett volna félre valamicskét, de az öt gyerek mellett

Johannes és Sabine

Schaber 2004 és 2008 között Pápua Új-Guineában gyülekezeti, bibliaiskolai és ifjúsági munkában tevékenykedett. 2009 decembere óta Zambiában a *Fiwale Hill* bibliaiskola lelkészképzésében vesznek részt. A házaspárnak két gyermeke van.

Imádkozunk, hogy az Úr küldjön felkészült, alkalmas vezetőt és tanárt Godfrey Mambwe helyébe a bibliaiskolának. Adjunk hálát, hogy a Schaber család a szabadsága után folytatja szolgálatát a bibliaiskolában, adja meg gyermekeiknek is mindazt, amire szükségük van: az iskolai beilleszkedés és az egészségi problémák terén.

Diákok a bibliaiskola autós bejáratánál.

- A *Fiwale Hill* Bibliaiskolát (FHBC) 1960-ban alapították.
- Az iskola a kb. 1000 gyülekezetet számláló Zambiai Baptista Szövetség képzési intézménye.
- Az iskolában több mint 30 éve tanítanak már liebenzelli misszionáriusok is.

Oroszország:

Történt már valami?

100 százalék, hogy igen!

– Tízen? Olyan sokan? – kérdezte megdöbbenve egy barátnőnk, amikor egyszer látogatóban járt nálunk. A hitről és az egyházzal folyt a beszélgetés meg arról, hogy hányan járnak rendszeresen istentiszteletre. Ő maga tevékeny, szolgáló tagja az ortodox egyháznak, és elmesélte, hogy náluk már az is jónak számítana, ha csak hárman rendszeresen járnának. Egyrésztől megdöbbenett bennünket a válasza, mivel úgy hittük, hogy több ember gyakorolja az ortodox vallást, másrésztől pedig egyfajta elismerésként és bátorításként hatottak ránk szavai.

Nem, nem a létszámon van a hangsúly, és nem is a statisztikákra akarunk hivatkozni. Nekünk minden egyes ember számít, és örömmel tölt el minket, amikor valaki Jézushoz tér.

Ez az egyik közkedvelt, régi ifjúsági éneket juttatja eszembe, amelynek utolsó sora így hangzik: *Megéri-e majd a sok fáradtság és küzdelem? ... Jöhet már most az*

ének és az ünneplés? Én ezzel egészítem még ki: Történt-e már valami Nyizsnij Tagilban, amióta itt vagyunk? Van okunk a hála?

És erre azt válaszolnám: De még mennyire! Sok reményt keltő dologról tudnánk mesélni, olyan emberekről, akik előtt a hit által új távlatok nyíltak meg. **Ezúton szeretném közreadni azt, amit néhány gyülekezeti tagunk elmondott.**

„Korábban azért jöttem a gyülekezetbe, mert titokban azt gondoltam, hogy anyagi segítséget kapok tőletek. Most már azért járok ide rendszeresen, mert szükségem van Isten Igéjére, amely által sokkal többet kaptam, mint amennyit valaha is reméltem.”

„Kezdetben sokat töprengtem azon, hogy megéri-e egyáltalán istentiszteletre járni, hiszen elég sok időmet elveszi, és azt az időt tölthetném a családommal is. De most már szívesen jövök, mert megértettem, hogy itt nyerek új erőt, amire

Házikör

szükségem van a hétköznapokban, amikor a családommal vagyok. Mivel jó irányba változik az életem, a családom is sokat nyer az istentiszteletek által.”

– Hiszem, hogy én már megnyitottam a szívem ajtaját Jézus előtt – mondta egy asszony az egyik imaórán, amikor a bibliatanulmányozás során arról beszéltünk, hogy Jézus kopogtat a szívünk ajtaján. Majd így folytatta:

– Amióta a gyülekezetbe járok, gyakorlatilag minden megváltozott az életemben: új ember lettem. Az istentiszteleten mindig új erőt kapok, és utána két méterrel a föld fölött repkedve megyek haza.

Egyszer az egyik gyülekezeti tagunkat meghívta egy ismerőse, hogy vasárnap csináljanak valamit együtt. A mi asszonytestvérünk így válaszolt a meghívásra:

– Az időpont nem alkalmas, mert mi olyankor istentiszteletre megyünk.

Az ismerőse elgondolkodva kérdezte:

– Hm, hova is jártok pontosan?

– Az evangélikus gyülekezetbe – hangzott a válasz.

– De hát az egy szekta, nem? – kérdezte megilletődve az ismerős.

– Nem – világosította fel az asszony –, oda is keresztyének járnak.

„Köszönjük, hogy itt vagytok. Nagyon értékes szolgálatot végeztek a mi népünkért és országunkért.”

Egy másik asszony ezt mondta nekünk:

– Azért jövök, mert szeretném hitben nevelni a kislányomat. Nem akarom, hogy úgy járjon, ahogyan én. Nekem a kommunizmus idején egyáltalán nem volt erre lehetőségem.

Az ilyen és ehhez hasonló megnyilatkozások nagy bátorítást jelentenek nekünk, és erőt adnak a munka folytatásához. Mi is érzékeljük, hogy emberek megváltoznak: például sok rossz szokástól megszabadulnak. Hatalmas ajándék, hogy láthatjuk, amint emberek az Úr Jézusra bizzák az életüket, és megteszik az első lépéseket a hit útján.

Az persze fáj, amikor azt látjuk, hogy egyikük-másikuk elbukik, és tesz valami olyat, amit nem lett volna szabad megtennie. Ezért sok türelemre is szükségünk van, hiszen az ilyen embert fel kell segíteni, és újra el kell neki mondanunk, mit is jelent megszentelt életet élni.

Azért vagyunk itt, hogy Jézus Krisztus Gyülekezetét építsük. Munkánkat

Oroszországban az uráli, szibériai és távol-keleti evangélikus egyház fennhatósága alatt végezzük. Jó hátszéllel dolgozhatunk, mert az evangéliumi egyházak közül a mi felekezetünk a legnépszerűbb, és az országban 300 éves történelemre tekinthetünk vissza.

Néhány dolgot az emberek különösen is értékelnek az evangélikus istentisztelettel és hitgyakorlással kapcsolatban.

– Teljesen újdonság az itteni embereknek a közös istentisztelet, melynek során gyakorlati módon is megéljük a közösséget. Ez azért is tesz mély benyomást sokakra, mert ebben a kultúrában nagyon erős a csoporttudat.

– Az is tetszik az embereknek, hogy az istentiszteleten mindannyian éneklünk. Itt általában azt szokták meg, hogy a templomban csak a pap és a templomi kórus énekel. Pedig az éneklés szervesen hozzátartozik az orosz kultúrához.

– Nagyon népszerű az is, hogy az istentisztelet oroszul folyik, amit mindenki ért. A hagyományos szertartások nyelve tudniillik az ószláv, amit senki nem ért. (Ugyanilyen gondot jelentett régen Európában a latin nyelv.)

– Azt is mindenki élvezi, hogy a prédikáció, amelyet hallgatnak, magyarázza a Bibliát, és segít a hallottakat a gyakorlatban is alkalmazni.

Azért vagyunk itt, mert az emberek Jézus Krisztus nélkül elvesznek, és csak Őbenne lelhetnek valós segítségre, illetve Óáltala változhat meg az életük. Nagyon sokan élnek reménytelen és kilátástalan életet. Körülöttünk óriási a szükség és rengeteg a baj, amit csak az Úr Jézus tud orvosolni és megszüntetni azzal, hogy gyökeresen belenyúl az emberek életébe. Azért akarunk segíteni, mert megrendülten figyeljük, hány család hordoz óriási terheket, mennyi embert tart fogva a kábítószer, és mennyi ember kerül okkult befolyásoltság alá.

Azért áldozzuk oda az időnket, az erőnket és a szeretetünket, mert szeretnénk, ha itt is épülne Jézus Krisztus Gyülekezete. Hiszen a keresztyén gyülekezet olyan, mint a lámpás a sötétben, amelynek mutatnia kell mindenkinek az utat, aki segítség és egy kiteljesedett emberi élet után vágyódik. Ezért mondom azt, hogy igen, megéri, mert már most örülhetünk és ünnepelhetünk!

Matthias Schindler

- A görög-keleti (ortodox) egyházban a hit azt jelenti, hogy az ember csak akkor megy el a templomba, ha vétkezett, vagy valami nehézség jelentkezik az életében. Olyankor viszont meggyón, gyertyát gyújt, imádkozik annak a szentnek az ikonja előtt, akire az ügy tartozik, és tőle kér segítséget. A hit és Isten azért van, hogy megoldja a problémákat.
- Sajnos még mindig az az általános, hogy a nem ortodox keresztyén felekezeteket szektának tekintik. Ezt egyrészt a jól működő propagandával, másrészt az emberek tudatlanságával magyarázhatjuk.
- Egyházkerületünk összterülete kb. harmincszor nagyobb, mint Németország területe.

Matthias és Lena Schindler

2006 októbere óta szolgál Oroszországban. A nyelvtanulás után egy gyülekezet pásztorolásába kapcsolódtak be Nyizsnij Tagilban.

Adjon az Úr türelmet,
amikor egyik-másik ember elbukik, hogy tudják őt újra felsegíteni és tanítani, tanácsolni.

JAPÁN

Japán:

Az erőforrás

Mi indított arra, hogy 58 évesen, a hazatérésem után 20 évvel ismét Japánba menjek missziós szolgálatba? Egyrészt Isten küldött, másrészt feszített belülről a tudat, hogy sok millió japán még az elveszettség állapotában van, és ha nem hallanak Jézus Krisztusról, végérvényesen célt téveszt az életük.

Csikuszejben találtam meg a helyemet a Schlotz családdal együtt. Izgalmas kezdet, mondhatom, nem hasonlít a korábbi indulásokra. Két olyan gyülekezetbe hívtak meg most minket, amelyek 50 évvel ezelőtt jöttek létre, de létszámuk időközben megfogyatkozott. A kezdet kezdetén ezt a jelmondatot tüzték zászlajukra: *Evangéliumot a földműveseknek és a halászoknak!* Csikuszejt még mindig sok földműves lakja, bár a 100 000 főre duzzadt lakosságot a legkülönbözőbb társadalmi rétegek alkotják. Szolgálatunkat igencsak megnehezíti, hogy sokan költöznek be vidékről, ahol erősek a hagyományok és szorosak a családi kötelékek.

Mi készített mégis arra, hogy kitartsak? Látjuk, hogyan munkálkodik Isten egyes emberek életében, hogyan teljesíti ígéreteit, megtapasztaljuk, hogy emberek el-, és befogadnak bennünket, és nő a bizalom irántunk. Bátorít minket, hogy Isten mutatott nekünk egy új épületet a város szívében, hogy újabb és újabb emberek csatlakoznak hozzánk, mert Istennek mindenki egyformán fontos.

Ennek E. asszony az egyik ragyogó példája. A hölgy 20 éves volt, amikor a Biblia Istenét megismerte, döntött az Úr Jézus mellett, és megkeresztelkedett. Szülei összeismertették egy férfival, aki megígérte, hogy nem fogja akadályozni a feleségét, és az továbbra is eljárhat templomba. Sok minden – vagy minden? – másként alakult. A gazdaság, ahol nagyban természetették a rizst és a zöldségfélét, minden erejüket elszívta. Szóba sem jöhetett, hogy vasárnap pihenőnapot tartsanak, és E. asszony elmenjen az istentiszteletre. Időközben három gyerekük is született, a legfiatalabb értelmileg sérülten. Japánban ezt az istenek büntetésének tekintek, ami próbára tette az édesanya hitét. Majdnem beleroppant. Hosszú és nehéz évek teltek el így. Aztán egyszer az iskolai szülői értekezleten egy lelkész tartott előadást, és arra buzdította a szülőket, hogy

Az agyonolvasott Biblia

bízzák Istenre magukat, és keressék a kapcsolatot keresztyénekkal. Ez arra bátorította E. asszonyt, hogy keressen egy gyülekezetet, és időnként járjon el az istentiszteletre. Gyermekait a gyülekezet tagjai rendszeresen elvitték a gyerekalkalmakra.

Az idősebbik fia akkor jutott hitre, amikor külföldön tanult, és a sérült lánya is megkeresztelkedett. Amikor én megismertem E. asszonyt, nem járt rendszeresen templomba, és ha járt, akkor is csak télen. Amint elkezdődtek a munkák a földeken, nem járhatott közösségbe. Ennek ellenére ragaszkodott Jézushoz. Mindig mély benyomást tesz rám, hogy mennyire szomjazza Isten Igéjét, milyen boldogságot jelent neki, ha jöhet közénk. Időközben a fia a feleségével és három gyermekükkel elkezdett járni a gyülekezetbe. A legnagyobb hatást mégis E. asszony rongyosra olvasott Bibliája kelti bennem. Abból meríti az erőt és a reménységet. Nemrég a menyé ezt mondta róla: *Anyuka példakép előttem. Még akkor is talál időt az Isten előtti elcsendesedésre és feltöltekedésre, ha a napja hajnali négykor kezdődik. Ez az ő erőforrása!* Amikor ezt hallottam, arra gondoltam: hát igen, ez az asszony 100 százalékgig odaszánta magát! Pedig mind a mai napig nem könnyű az élete, de ez az élet Isten kezében van.

Áldás, amely elhat a 3. nemzedékgig! Érdemes hát egészen Csikuszejig vinni az evangéliumot! A vetés sötétben nő. Miszionáriusaink és lelkészeink évtizedeken át vetettek. Most mi arathatunk! De folytatni akarjuk a vetést is azzal a bizalommal, hogy gazdag aratás ígérkezik Japánnak ebben a körzetében.

Gretel Ruoff missziós nővér

Csikuszei városáról:

Csikuszej kb. 70 km-re fekszik Tokiótól északra. Tengerszint feletti magassága kb. 40 méter. Területe: 205 km². Lakosainak száma 105 136 fő, ami kb. 36 000 háztartást jelent. A vidék fő terményei: rizs, japán körte, görögdinnye, uborka és paradicsom. A város jelképei a japán cseresznyefa, a pillangóvirág és a veréb.

Gretel Ruoff missziós nővér 1980 és 1993 között Siraokában és Fuszában végzett gyülekezetépítő munkát, majd visszatért Németországba. 2012 óta újra Japánban, a cikkben említett Csikuszejben szolgál.

Imádkozzunk misszionárius testvéreinkért, hogy hittel és hűségesen, kitartóan vessék továbbra is az Ige magvait. **Adjunk hálát** azért, mert Isten oly sokféle-képpen keres meg embereket. **Adjon nekik hitbéli növekedést!**

E. asszony a három unokájával

Franciaország:

Mindent bele!

– *Gyerünk! Mindent bele!* – Ez a biztatás új erőt ad, mert azt közvetíti, hogy: *Meg tudod csinálni!* További erőfeszítésekre ösztönöz, és arra bátorít, hogy csináljuk tovább, amikor már éppen feladnánk. Aki mindent belead, azt nem lehet a céljától eltántorítani. 100 százalékosan mindent arra tesz fel, hogy a kitűzött célt elérje. Franciául úgy mondják, hogy *à fond*, ami annyit tesz, hogy *a legalapossabban, a legteljesebb mértékben, százszázalékosan*.

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében így ír: „*Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Róm 8,31–32). Isten százszázalékosan a mi oldalunkon áll. ÉRTÜNK adta oda egyetlen Fiát. És Jézus Krisztus MINDENT ODAADOTT... vagyis a 100 százalékot. Odaadta az életét, és meghalt a kereszten azért, hogy nekünk, Önöknek és nekem, örök életünk lehessen. Önök és én olyan fontosak voltunk neki, hogy mindent odaadott – a teljes 100 százalékot!

Sokan megértették már ezt a nagyszerű üzenetet, az evangéliumot, amely arra indította őket, hogy maguk is adjanak oda mindent. Az ilyen embereket egy fő cél hajtja: minél több embernek elmondani a Jézus Krisztusról szóló nagyszerű üzenetet.

Nemrég vendégszerepelt itt, Normandiában egy angol együttes. Programjukat lelki énekekből állították össze, és így az evangéliumot hirdették. A csodás zeneesteken fantasztikus melódiákat élvezhettünk profi zenészek magas színvonalú tolmácsolásában. Nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk, és mindenkinek örülünk, aki elfogadta a meghívást. Bár csak Isten megadná, hogy néhányan felfognák: Isten valóban mindent odaadott értük.

A koncertsorozat végeztével megköszöntük zenész barátainknak, hogy készek voltak eljönni és az „ő” tehetségükkel a „mi” gyülekezetépítő munkánkat támogatni, és megköszöntük a személyes

bizonyágtételüket is. „100 százalékot” adtak Jézusnak, mert azt akarták, hogy emberek halljanak róla.

Elutazásuk előtt szót kellett ejteni a „piszkos” anyagiakról is. Nekik is, nekünk is voltak költségeink, és a befolyt adományok nem fedezték a kiadásokat. Akkor hát hogy legyen? A tanakodás közben megszólalt a zenekar pénztárosa:

– Urunk a menny és a föld Ura. Övé minden hegy és völgy. Ezért rólunk is Ő fog gondoskodni. Nem kell aggódalmaskodnunk... *Hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*

Végül megtaláltuk a jó megoldást. Barátaink kifizették a saját útiköltségük felét, illetve az egyik kanadai zenész hölgy száz százalékban vállalta a saját költségeit.

Ezek a zenészek jó példái annak, hogy milyen az, amikor valaki nagyvonalúan odaadja a 100 százalékot Istennek és az Ő gyülekezetének, és nem azt mérlegeli, hogy vajon őt most kihasználták-e vagy sem. Mivel Jézus Krisztus mindent odaadott értem, én is szeretnék 100 százalékot adni Istennek: „*Hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*”

Michael Eckstein

A gyülekezet fiataljai a játékból is 100%-osan.

Michael és Tina Eckstein

2008 januárja óta él Franciaországban. A nyelvtanulás után Normandiában kezdték meg gyülekezetépítő szolgálatukat. Három gyermekük van.

Imádkozzunk, hogy misszionáriusaink

meg tudják szólítani a francia embereket. Adjon közöttük ébredést. Isten mutasson új evangélizációs módokat, csatornákat nekik. Kérjük Istent a családért, a házasságukért is, hogy áldja meg és erősítse őket.

Pápua Új-Guinea:

100 éve 100 százalékosan

Susan [szúzn] izgatottan áll kisfiával az ajtónkban. Teljesen össze van zavarodva. Azonnal látszik, hogy valami nincs rendben.

– A férjem meg akar ölni! Egy bozót-vágó késsel üldöz. Maradhatnék nálatok?

Susant és férjét, Pault [pól] 2006 óta ismerjük. Akkor érkeztünk Mánuszra. Éppen a bibliaiskolai óráimra készülök, de félbehagyom a munkát. Yvonne kérészt egy csésze teát és leülünk a nappaliban. Susan tovább mesél:

– Paulnak szeretője van! Láttam az sms-eket a telefonján. És most, hogy kiderült, mindent tagad, teljesen magán kívül van, és bozót-vágó késsel rohángszik. Ha meglát, szerintem megöl. Nem tudom, hol lehetnék biztonságban!

Az egész történet mélyen érint minket, hiszen Susant és Pault nagyon megszerettük, és nem tudjuk hova tenni ezt az egészet. Susan és kisfia az éjszakát nálunk tölti. Másnap reggel busszal a szülőfalujukba utaznak.

Kis idő elteltével egy továbbképzésen más misszionáriusokkal arról beszélgetek, hogy mit is jelent egészen pontosan a *misszió*. Az evangélium hirdetésére összpontosítsunk, vagy szociális feladatokat is kellene vállalnunk? Mi kapjon fő

hangsúlyt? Mi a fontos Jézusnak? Gondolataim visszakanyarodnak Mánuszra. Ha olyan valakivel találkozunk, mint Susan, akkor gyorsan el tudjuk dönteni a fontossági sorrendet. Azt gondolom, hogy konkrét helyzetekben viszonylagossá válik a kérdésselvetés. Mindenképpen oda kell állnunk az emberek mellé, hiszen Jézus is ezt tette. Egyre inkább meg kell tanulnunk, hogy az embert a maga teljes valójában szemléljük – 100 százalékos személyként, aki nem osztható részekre. Így aztán már nem csak az érdekel minket, hogy „lelkileg rendben van-e”. Amikor Mánuszon 100 évvel ezelőtt elindult a missziós munka, éppen a misszionáriusok voltak azok, akik rövid időn belül iskolákat húztak fel és biztosították az orvosi ellátást. Megértették, hogy az embereknek nemcsak lelki szükségük van, ezért a hétköznapi életükben is segíteni akarták őket. Természetesen tisztában vagyunk azzal – és ragaszkodunk is álláspontunkhoz –, hogy az embereknek elsődlegesen Jézusra, bűneik bocsánatára, új életre és a Szentlélekre van szükségük. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy más módon is figyeljünk azokra, akikkel kapcsolatba kerülünk. Sőt!

Susan és Paul története egyébként jól végződött. Néhány nappal azután, hogy Susan nálunk járt, Paul bejött az irodámba, és szóba hozhattam a dolgot. Ezt követően még sokat beszélgettek érett helyi keresztyénekkal, és végül megbocsátottak egymásnak. Jelenleg is mindketten az egyik helyi gyülekezet munkatársai. Isten Lelke munkálta a változást – és Ő adott olyan embereket, akik elég közel álltak Susanhez és Paulhoz, tudtak nekik segíteni, beszélgettek velük, és arra bátorították őket, hogy bocsássanak meg egymásnak.

A Mánuszon 100 éve tevékenykedő Liebenzelli Misszióknak mindig is az itt élő emberek voltak a szívügye. Ez a jövőben sem változik. A 80-as években néhány misszionárius dolgozott a

Menekültek Mánuszon

Az elmúlt két évben Mánusz neve gyakran szerepel az újságok címlapján. Az ausztrál kormány minden menekültet, aki eléri Ausztrália partjait, Mánuszra irányít, hogy ott várja meg, amíg megkapja a menedékjogot. Bár erről történt egyeztetés Pápua Új-Guinea kormányával, ez az eljárás mindkét országban nagy feszültségeket gerjeszt.

Menekültek ideiglenes szállásai Mánuszon

Mánuszi Evangéliumi Egyház egyik üzemében, ahol helyet kapott egy asztalosműhely, egy autószerelő és egy villanszerelő műhely is, továbbá egy könyvesbolt. Az alapötlet az volt, hogy a befolyó pénzt majd egyházi célra fordítják. A gépek már régen nem működnek, és a műhelyeket azóta sűrű bozót nőtte be. A munkatársak már visszaköltöztek falvaikba. A projekt gazdasági sikere erősen megkérdőjelezhető. De: sok egykori dolgozó ma a helyi gyülekezeti munka oszlopa! Ugyanis nemcsak profitszerzésről szólt az a bizonyos történet. A közösségi élet és a munka hatására az emberek megváltoztak, Jézus tanítványaiává lettek. Az üzem el nem avuló nyereségét ezek a Jézus által átformált emberek jelentik. Valami hasonlóról tehetne bizonyosságot több olyan asszony is, akik misszionáriusoknál dolgoztak mint háztartási segítők. Az együttélés és együttműködés éve alatt érett személyiségekké nőttek ki magukat, és hívő keresztyének lettek.

Néha megkérdézik minket olyan emberek, akik figyelemmel követik a missziót, hogy melyik projektet támogassák. Mindig vannak fontos terveink, amelyek mellé érdemes odaállni. Milyen jó például, hogy valaki egy nagyobb adománnyal segítette bibliaiskolánkat. Így tudtunk tanulóinknak ismét megfelelő szállást biztosítani, és nem kalyibákba kellett őket bezúfolnunk. Egy ideig mindig összerendeztünk az erősebb szállókéknél, mert nem tudtuk, nem szakad-e be a tető, amelyet a természetek teljesen megrongáltak. De a veszélyt sikerült elhárítani, és igazán felemelő érzés, amikor egy ilyen projekt kapcsán segédkezet nyújthatunk testvéregyházunknak. Ám az, ami missziós munkánk lényege, egészen máshogyan épül. Én az emberi kapcsolatokra gondolok és a bizalomra, amely úgy növekszik, ha sok időt töltünk egymással, ha sokat tanulunk egymástól, ha összecsiszolódunk, ha közösen imádkozunk, vitatkozunk, énekelünk és együtt dolgozunk. Én nyugodtan megtehetném, hogy Németországban videóra veszem az órát, és a mánuszi diákok szép sorban megtekintik azokat. De a missziós munka ezzel a módszerrel nem tud fejlődni. A tulajdonképpeni projekt

lényege az, hogy személyesen jelen vagyunk az emberek hétköznapijaiban, és kivesszük a részünket mindenből.

Ezért tehát folytatjuk a munkánkat. Néha csak a háttérben vagyunk jelen, hiszen egymás mellett élünk az itteniekkel, máskor viszont egészen jól érzékelhető módon, például amikor a bibliaiskolában tanítunk. Természetesen nálunk is a tanulás áll az első helyen, mint minden más iskolában, és ehhez jön aztán a sok minden egyéb. Ahogy már korábban említettem, például együtt imádkozunk a hallgatókkal, hogy összejöjjenek nekik a tandíj. Olyan tantárgyakat tanítunk, mint bibliaismeret, prédikálást és lelkigondozás, mert hallgatóinknak mindegyikük szükségük lesz, amikor beállnak a lelkipásztori szolgálatba. Ugyanakkor, ha megtudjuk, hogy az egyik hallgatónk családjának ismét elfogyott az ennivalója, viszünk nekik néhány kiló rizst. Másokkal azért imádkozunk Istenhez, hogy védje meg őket a gonosz hatalmaktól. Újra meg újra összedolgozunk. Mellesleg angol nyelvet is oktatunk, mert szeretnénk, ha hallgatóink a szakirodalmat egyre jobban olvasnák és értenék, illetve az őket körülvevő és egyre nagyobb ütemben változó világban egyre biztosabban eligazodnának. Ez talán egy kicsit vadul hangzik, és egy nagy összevisszaságnak tűnik. De éppen ebben a keverékben látjuk munkánk valódi értékét, amikor az a tény, hogy valaki keresztyén, teljesen átítatja hétköznapi és iskolai életét. Így aztán nagy kedvvel folytatjuk utunkat Istennel, aki mindig emberek közé küld minket!

Simone Hermann

Templomszentelés Mánuszon

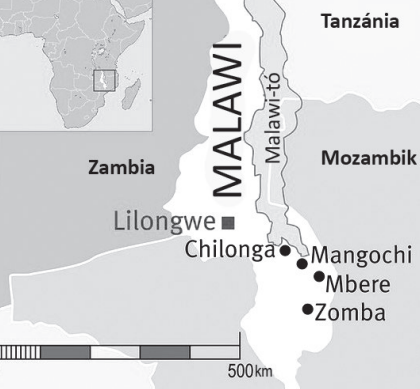
Simon és Yvonne Herrmann

2006 óta él Pápua Új-Guineában. Jelenleg a Molnár Mária Bibliaiskolában tanítanak. Három gyermeket nevelnek.

Köszönjük meg Istennek, hogy

Mánuszi már 100 évvel ezelőtt küldött misszionáriusokat, köztük a mi Molnár Máriánkat is, akik hirdették az evangéliumot az embereknek, és gyülekezetek jöttek létre. A misszionáriusok munkájára még mindig szükség van, főleg a képzés terén. Imádkozzunk, hogy Isten hívjon el mánusziakat arra, hogy 100 százalékosan Őt szolgálják a saját népük körében.

Malawi:

100 százalék, hogy Isten megváltoztat!

A csillagok tava

Tudta, hogy a Malawi-tó a föld kilencedik legnagyobb tava, melynek területe a kis ország egyharmadát teszi ki?

A Viktória-tó és a Tanganika-tó után Afrika harmadik legnagyobb tava. Legmélyebb pontja 704 méter, így a Föld ötödik legmélyebb tava. A Malawi-tó halállományának sokszínűsége egyedülálló a világon; van olyan halfajta, amely kizárólag a Malawi-tóban fordul elő.

Tobias és Sarah Müller

2011 augusztusában utazott ki Malawiba. 2013 augusztusában Tobias egy évre átvette a Csizomo Oktatási Központ vezetését. 2014 szeptemberétől az Ubwenzi-projektben helyettesít, 2015-ben pedig az Impact-csoportot vezeti majd.

Kérjük, imádkozzon az oktatásért, és különösen a diákokért. Isten ebben az évben is megváltoztathatja az embereket, hogy érett hívő emberek lehessenek.

A Csizomoi Bibliaiskolában az a célunk, hogy minél nagyobb figyelmet szenteljünk az itt tanuló diákoknak. Természetesen szeretnénk jó gyülekezeti vezetőket és lelkipásztorokat képezni, mégis arra vágyunk a leginkább, hogy Isten Igéje formálja az embereket. A Csizomo Bibliaiskola vezetése nagyon szép feladat. Számos embert ismerhetünk meg, sokakkal beszélgethetünk a hit dolgairól. A legeslegszebb mégis az, amikor láthatjuk, hogyan szólít meg Isten embereket az Ő Igéje által, és hogyan változik ezáltal az életük.

Csizomóban évente 10–15 lelkipásztort és gyülekezeti vezetőt képezünk. Néhányan családjukkal együtt érkeznek. A bibliaiskola hosszú múltra tekint vissza. Sok misszionárius folytatott itt áldásos tevékenységet. Az első diákok az 1995/1996-os tanév programját teljesítették. Így az elmúlt években már több mint 250 férfit és nőt képeztünk ki. A 2013/2014-es tanévben 14-en végeztek Csizomóban. Ennek az évfolyamnak néhány diákja beszél most önmagáról, és arról, hogyan változtatta meg őket Isten Igéje.

Többet ér, mint a pénz

Charles Bomani: „Isten kegyelmét csak csodálni tudom. Ha végiggondolom eddigi életemet, csak hálát adhatok Isten vezetéséért. Kereskedő vagyok, nagyon szeretek árucikkkel üzletelni. Évekig azon fáradoztam, hogy jó üzleteket kössek, és magas nyereségre tegyek szert. Csak a pénzszerzésre összpontosítottam. Ez volt az életem. 2013-ban a gyülekezetem kiválasztott, hogy elvégezzek egy egyéves bibliaiskolát. Egészen új gondolat volt ez nekem. Sok tervem volt az életemre nézve, de a bibliaiskola nem szerepelt közöttük. Ezért jó kis időbe telt, amíg dönteni tudtam. Sok kérdést végiggondoltam: Valóban feladjam az üzletemet csak azért, hogy bibliaiskolába menjek? Ha egy év múlva visszajövök, hogyan folytatódik majd az

életem? Sokat töprengtem. Néhány üzlettársam azt tanácsolta, hogy adjam fel ezt a tervemet.

Tehát döntenem kellett: a pénz vagy Isten? Végül a második mellett döntöttem, és ma kimondhatatlanul hálás vagyok ezért. Az elmúlt évben Csizomóban nagyon sokat tanultam a hitről, csodálattal tölt el, hogy Isten mit tett velem. A szó szoros értelmében profitáltam, ezúttal nem anyagilag, hanem lelkileg. Csizomóban megláttam, hogy az életemet a pénzre és a vagyoni alapoztam. Felismertem, hogy van fontosabb is az életben. Időközben újra a szakmámban dolgozom, de már mások az indítékaim! Boldog vagyok, hogy az életemben a főszerepet már nem a pénz játssza, hanem Jézus Krisztus.”

Akit letaglózott Isten szeretete

Hamuza Gowelo: „Fiatal voltam, éppen elvégeztem az iskolát, amikor éreztem a hívást, hogy bibliaiskolába menjek. Azt azonban nem is sejtettem, hogy az életem gyökeresen megváltozik majd. Már gyerekként hallottam Istenről és a Bibliáról. Az is természetes volt, hogy templomba járjak. A prédikációk hatással voltak rám, jó alaphoz bizonyultak ahhoz, hogy én is teológiai tanulmányokat folytassak. Csupán egy valami zavart: gyülekezetemben gyakran hallottam, hogy akkor jutok a mennybe, ha sok jót cselekszem. Ez a tanítás mélyen a szívembe vésődött. Azt hirdették nekem, hogy tartsam be a törvényt, és helyes életvitellel győzzem meg Isten, hogy jó ember vagyok.

Csizomóban viszont egészen mást hallottam: nem a jócselekedeteim miatt jutok a mennybe, hanem Jézus Krisztus miatt, aki meghalt a kereszten (Jn 3,16). Nem tudtam, hogy a törvény azért van, hogy megmutassa nekem: bűnös vagyok, és megváltásra van szükségem. Az az igazság, hogy csak a teológiai képzésem alatt értettem meg igazán, mit is jelent keresztyénnek lenni. Sem

azt nem tudtam, hogyan lehet örök életem, sem azt, hogy miként lehetek Isten gyermeke. Letaglózott, amikor hirtelen megértettem, Jézus mit tett értem. Megmentett engem és Isten gyermekévé tett (Jn 1,12). Itt, Csizomoban döntöttem Jézus mellett. Biztosan tudom, örök életem van. Jézus munkálkodik rajtam és bennem, így növekedhetek a hitben. Azért imádkozom, hogy még sokan, legfőképpen a barátaim és rokonaim felismerjék Isten szeretetét, és Isten gyermekeivé legyenek.”

Egy kivételes tehetség

Mayeso Saidi: „Akkor kezdtem el Isten Igéjét megérteni, amikor egy prédikációt hallottam az 1János 1,9-ről, ahol az áll, hogy ha megvalljuk bűneinket, Isten hű és igaz, megbocsátja azokat, és megtisztít minket minden gonoszástól. Hálás vagyok Istennek, hogy tehetséget adott keresztyén színházi darabokat írni és rendezni. 2008-ban alapítottam egy missziós színjátszó csoportot.

Bár keresztyén jeleneteket írtam, hiányzott az életemből egy fontos dolog: nem ismertem Isten Igéjét, és nem ta-

nultam róla. Ezért szívből hálát adok Istennek, amiért 2013-ban meghívtak Csizomoba, hogy tanulmányozzam Isten Igéjét. Nagyon hasznos volt ez a lelki életemre nézve. Isten kegyelmének tartom, hogy itt tanulhatok és Isten Igéjét közelebbről megismerhetem.

Az életem megváltozott, és három fontos dolgot tanultam:

- Hit által menekültünk meg.
- Magunkat nem tudjuk megmenteni.
- A megváltás kegyelemből történt, nem pedig a mi jócselekedeteinkért.

Ez az ismeret nemcsak a személyes lelki életemben segít, hanem abban is, hogy tehetséggel még jobban szolgálhassak Istennek. Színpadi jeleneteimmel átadhatom másoknak a jó hírt, hogy Isten kegyelme váltotta meg őket, elmagyarázhatom a keresztyén hit alapjait, és bibliai ismereteket közvetíthetek.”

A 2014/2015-ös tanévre ismét sok diák érkezett hozzánk. Kérjük, imádkozzanak az oktatásért és a diákokért különösen is! Isten ebben az évben is megváltoztathatja az embereket, hogy érett hívő keresztyénekké váljanak.

Tobias und Sarah Müller

Saidi a Csizomo Bibliaiskola műhelyében

A Csizomo Bibliaiskola hallgatói

Malawi:

Száz százalékosan az igazságért!

Sungani Rabson Chamangenimapiko (röviden Chimangeni) először azzal tűnt fel nekem, hogy énekléskor vidámabban viselkedett, mint a többiek. Később azonban a hálás szív egyik mintapéldáját ismerhettem meg benne. Amióta 2007-ben a Csizomo Bibliaiskolát elvégezte, nem sajnálja a pénzt, hogy időnként felhívjon és így bátorítson:

– Tiszteletes, nagyon hálás vagyok mindenért, amit tőled tanulhattam. Isten áldjon meg!

Most, hét évvel később, megkérdeztem, hogyan tekint vissza a bibliaiskolára, mit tudott az ott tanultakból hasznosítani.

Chimangeni, emlékszem, mindig milyen vidám voltál a bibliaiskolában. Ha ma visszatekintesz, mit mondanál, mit jelentett neked az ott eltöltött idő?

Nagyon sokat tanultam, de először még el kell mondanom, hogy nem voltam én mindig olyan vidám, amilyennek te megismertél. Mielőtt keresztyénné lettem, otthon, a falunkban én főztem a sört, amiből jócskán fogyasztottam magam is. Nagyon zárkózott ember voltam, sokat foglalkoztam varázslással, kuruzslással, és a viselkedésem félelemmel töltötte el a többieket. A feleségem sokat szenvedett mellettem, mert úgy tekintettem rá, mint rabszolgámra. Hálás vagyok

Chimangeni

Tudta-e, hogy Malawiban:

- a törvényben megállapított minimálbér kb. 1 Euro/nap?
- két perc telefonálás többbe kerül, mint egy egyszerű munkás napi keresetének tíz százaléka?
- a szülőföld elhagyása nagy kihívást jelent, mert a rokonság jelenti egyben a társadalombiztosítást? (Ha valaki bajba kerül, csak a rokonoktól várhat segítséget.)

Michael és Cornelia Volz

1996 óta szolgál Malawiban. Michael 2007-ig oktatott és a Cszomo Központot vezette. 2006 óta a misszionáriusok csoportját irányítja, és részt vesz a helybeli munkatársak képzésében is. A házaspárnak négy gyermeke van.

 Imádkozunk, hogy Chimangeni be tudja fejezni a továbbképzést és hamar megtanulja a szuahéli nyelvet, felesége és a gyerekek elfogadják és jól be tudjanak illeszkedni az új környezetbe, tudja a család minden szempontból Isten „társadalombiztosítására” rábízni magát.

Adjunk hálát Michael Volz szolgálatáért, és egymást bátorító közösségéért egykori tanítványával, Chimangenival.

Istennek, hogy megváltoztatta az életemet, és a Bibliából megismerhettem az igazságot. A bennem végbement változást látva a feleségem is megtért, és ma boldog házasságban élünk. Azelőtt csak arról hallottam, hogy az emberek Mária-hoz imádkoznak, de az igazság szabaddá tett arra, hogy közvetlenül az Úr Jézussal beszéljek.

Milyen „gyümölcsökről” tudsz beszámolni?

A bibliaiskola „gyümölcseit” elsősorban a többi keresztyén látta meg rajtam. Kezdetben csak jegyzőkönyvvezető voltam a gyülekezetünkben, de azután nemcsak az én gyülekezetemben kezdtem Igét hirdetni, hanem a környező gyülekezetekben is. Három év múlva megkérdezte az Egyház vezetősége, hogy kész volnék-e egy 300 kilométerrel távolabb fekvő környékre költözni, hogy egy nehéz helyzetbe került ottani gyülekezetet felerősítsek.

Amikor ezt a kérést meghallottam, ti jutottatok eszembe, misszionáriusok. Még amikor a bibliaiskolába jártam, nagyon mély benyomást tett rám, hogy elhagyatott hazátokat, hogy itt, Malawiban hirdethessétek a bibliai igazságokat. Ez adott bátorságot, hogy feleségemmel és négy gyermekemmel együtt elhagyjam szülőföldemet, és idegen vidékre menjek szolgálni.

Örülök, hogy engem mások alkalmasnak tartottak arra, hogy az egyházban együtt szolgáljunk, amikor én sokszor

alkalmatlannak láttam magamat a feladatra. Segíthettem a szétszakadt gyülekezetet újra felépíteni, és a környék más gyülekezeteinek vezetőit is erősíthettem a szolgálatban. Gyümölcsnek látom azt is, hogy most az Evangéliumi Baptista Teológián képezhetem magam tovább. Egyházam vezetőségének az a szándéka, hogy tanulmányaim végeztével Tanzániába küld engem.

Tudsz szuahéliül, amit Tanzániában beszélnek?

Nem, még nem, de te is megtanultál csicsevául, pedig Németországból jöttél! Ezért gondolom, hogy én is biztosan megtanulok szuahéliül.

Van-e még valami, amire a misszionáriusok példája bátorított?

Azt mondom, ami a legtöbbet jelentette nekem: megtanultam tőletek, hogyan kell Isten Igéjét tanítani, és láthattam, hogy az 1Timóteus 2,4 alapján tényleg minden erőttel az IGAZSÁGOT akarjátok megismertetni az emberekkel. Az is nagy lökést adott, hogy a misszionáriusokat boldog embereknek ismertem meg.

Chimangeni, te is példa vagy előttem a hálaadásban. Telefonhívásaid mindig megbátorítanak. Kívánom, hogy Isten továbbra is áldásaival kíséresse utadat.

Michael Volz

MEGJELENT!

Az Ébredés Alapítványnál megjelent Margit István „Evangéliumot minden teremtménynek” című, magyar protestáns külmissziótörténeti olvasókönyve.

Ára: 350 Ft (Biblia Szövetség, 2119 Pécel, Kálvin tér 2b)

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban. Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük.

A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu • Tördelés: Győri Attila